

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Michał Laskowski

w sprawie Z. S.

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 17 stycznia 2017 r.

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 września 2015r. w sprawie VI Ka (...) utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 26 marca 2014r. w sprawie VIII K (...), który objęty następnie został wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 października 2015 r. w sprawie XII K (...) zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 1 kwietnia 2016r. w sprawie II AKa (...) na podstawie art. 544 § 2 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić wniosek,

2. obciążyć wnioskodawcę kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 26 marca 2014r. w sprawie VIII K (...) wnioskodawca Z. S. został uznany winnym popełnienia czynu zakwalifikowanego z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 zł.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 15 września 2015r. w sprawie VI Ka (...) utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Wyrok ten następnie objęty został wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 października 2015 r. w sprawie XII K (...) zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 1 kwietnia 2016 r. w sprawie II AKa (...).

Wnioskodawca oparł swój wniosek o wznowienie postępowania w sprawie na przesłance z art. 540§1 pkt 2 a k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. i art. 425 § 2 k.p.k. podnosząc, że w sprawie ujawnił się nowy fakt, który nie był znany sądom rozpoznającym sprawę, a wskazujący na to, że skazanemu błędnie przypisano działanie w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., co wpłynęło na zaostrzenie wymiaru kary. Dodatkowo pełnomocnik wnioskodawcy zauważył, że w dniu 29 czerwca 2016r. Z. S. został skazany nieprawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. w sprawie VIII K (...) za czyn z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., gdyż działał on w warunkach ograniczonej poczytalności, a kwestia ta nie była w żaden sposób badana w przedmiotowej sprawie.

W odpowiedzi prokurator Prokuratury Krajowej wniosł o oddalenie wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o wznowienie postępowania sporządzony przez obrońcę Z. S. nie zasługuje na uwzględnienie.

W pełni zgodzić się należy ze stanowiskiem prokuratora przedstawionym w niniejszej sprawie, z którego wynika, że to na wnioskodawcy ciąży obowiązek uprawdopodobnienia zasadności wniosku o wznowienie postępowania. Takie stanowisko również konsekwentnie od lat prezentuje Sąd Najwyższy (vide: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2008 r. w sprawie II KO 84/07, LEX nr 393907, czy w sprawie II KO 84/13 – postanowienie z dnia 16 października 2014 r., OSNKW z 2015 r. z.3, poz. 21). Tymczasem wniosek złożony w niniejszej sprawie sporządzony został mało starannie i niezwykle ogólnikowo. W piśmie tym wskazano trzy wyroki, które w ocenie obrony winny zostać uchylone w następstwie wznowienia postępowania. Tymczasem, tylko jeden z nich rozstrzygał sprawę merytorycznie – wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 26 marca 2014 r. (błędnie określono we wniosku datę tego orzeczenia – na 23 marca 2014 r.).

Pozostałe zaś dwa to wyrok łączny wydany przez Sąd Okręgowy i zmieniający go wyrok Sądu Apelacyjnego. Obrona nie zawarła natomiast żadnego stanowiska co do wyroku Sądu Okręgowego w W. wyrokiem z dnia 15 września 2015 r. w sprawie VI Ka (...), którym utrzymano w mocy kwestionowane skazanie.

W tej sytuacji przypomnieć wypada jedynie, że o ile wznowione zostałoby postępowanie w odniesieniu do wskazanego wyroku Sądu Rejonowego, to kara łączna orzeczona w późniejszym wyroku łącznym i tak upadłaby z mocy prawa. Nie ma zatem potrzeby wznawiania postępowania w tym zakresie.

Jedynym argumentem, jaki przytacza obrona w swym wniosku jest odwołanie się do „ustnego uzasadnienia” orzeczenia Sądu Najwyższego. Powyższe, to jednak zdecydowanie zbyt mało, aby móc przyjąć, że wnioskodawca przedstawił nowy dowód, czy fakt nieznany Sądom rozstrzygającym sprawę. Wnioskodawca miał obowiązek przedstawić w sposób konkretny, na jaki nowy dowód (fakt) powołuje się i opisać, jakie w jego ocenie są tego konsekwencje dla przyjętej przez Sąd Rejonowy kwalifikacji prawnej.

W tej sytuacji można zatem jedynie stwierdzić, że na k (...) swego uzasadnienia [(...) akt sprawy III K (...)] Sąd Rejonowy podał, na jakich danych o odbyciu kary oparł się ustalając działanie sprawcy w warunkach art. 64 § 1 k.k. Jeżeli obrona obecnie kwestionuje to stanowisko, powinna powołać owe nowe dowody, na których opiera się.

Nie można również zgodzić się z wnioskodawcą co do tego, że kwestia poczytalności skazanego nie była w żaden sposób badana w przedmiotowej sprawie. Przypomnieć bowiem trzeba, że na k (...) akt sprawy III K (...) znajduje się opinia sądowo – psychiatryczna dotycząca Z. S. sporządzona w dniu 13 listopada 2014r., przy wydawaniu której oparto się między innymi na opinii sporządzonej przez biegłych dla potrzeb sprawy z art. 226 § 1 k.k. Z opinii wydanej w dniu 13 listopada 2014 r. jednoznacznie wynika, że zdolność do rozpoznania znaczenia zarzucanego czynu z art. 286§1 k.k. oraz zdolność pokierowania swoim postępowaniem nie była u Z. S. zniesiona ani ograniczona.

Powołując się zatem na tę okoliczność wnioskodawca albo nie znał akt przedmiotowej sprawy albo zachował się w stosunku do Sądu Najwyższego w sposób nielojalny.

Reasumując powyższe, stwierdzić należy, że brak jest obecnie podstaw aby móc przyjąć, że reprezentujący wnioskodawcę pełnomocnik przedstawił, choćby w najmniejszym stopniu argumentację, która mogłaby okazać się skuteczna z punktu widzenia celów postępowania wznowieniowego. Stąd też brak jest również podstaw do uwzględnienia wniosku.

Wobec powyższego, rozpoznawanie wniosku o wstrzymanie wykonania kary pozbawienia wolności stało się bezprzedmiotowe.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

r.g.